

det anvendes til en ekstraordinær Amortisation. Som ogsaa det ærede kongevalgte Medlem, der nys talte, sagde, er det min bestemte Mening og Hensigt at gøre dette, og jeg er villig til paa den mest bindende Maade at forpligte mig dertil. Jeg betragter det som et nødvendigt Led i en sund Statshusholdning, at man gør dette. Om Amortisationen skal gøres fast, om den skal optages i Laanekontrakten eller ikke, det er et Spørgsmaal, som til sin Tid maa afgøres. Ønskeligst vilde det være at optage en fast Amortisation. Vi have dels helt uamortisable Laan — det gælder for Resten om de fleste af vore Laan —, og saa have vi Laanet af 1897, der var uamortisabelt til 1901, og som først da begyndte at amortiseres. Man kunde gaa frem paa den Maade, at man ved det nye faste Laan satte Amortisationen begyndende om 5 Aar og saa paa de kommende Finanslove indrettede sig en Art synkende Fond, en Art Oplægning og Henlægning af Statens Overskud til ekstraordinært Opkøb af Statsobligationer og dermed følgende Amortisation. En af disse Fremgangsmaader maa man følge, det betragter jeg som overordentlig væsentligt; og skulde der komme noget Overskud ved, at de gode Tider skulde vedvare noget længere, end jeg nu tror, da vil man til den Tid have en ikke alene heldig, men stærkt paakrævet Anvendelse af Overskuddet dertil.

I det ærede Flertals Betænkning er der henvist til Stats-Laanefonden og til, at det er urimeligt, at Rente og Udbytte af Stats-Laanefonden tilflyder Fonden og ikke gaar ind i Statskassen. Ja, det er jo en Følge af den gældende Lov, og den maatte vi i hvert Tilfælde først have forandret, hvis dette Forhold skulde ændres. Men i Virkeligheden er det saaledes, at hvis dette ikke skete, vilde vi om kort Tid være komne i den Situation, at vi bleve nødte til af vore løbende Indtægter eller — hvad man jo ingenlunde burde gøre — ved Laan at afholde Udgifterne til at fortsætte disse Laan. Man kan sige, at vi skulde helt høre op med Laanene. Ja, men de finde Sted efter vedtagne Love, og jeg tvivler meget om, at der virkelig kan opnaas Enighed mellem de to Ting om paa væsentlige Punkter at ind-

skrænke denne Udlaansvirksomhed, som slet ikke er noget særligt for Danmark, men som er noget, man har i de allerfleste civiliserede Lande, og som er et væsentligt Led i hele Nutidens sociale Arbejde. Jeg vil altsaa blot bemærke, at hvis man vilde inddrage Rente og Udbytte af Stats-Laanefonden i Statskassen, vilde Stats-Laanefondens disponible Formue være opbrugt, saaledes som det fremgaar af en Beregning, jeg har ladet udføre af Statsanstalten for Livsforsikring, i Løbet af Finansaaret 1915—16, og under Forudsætning af Laanelovenes Fornyelse i samme Udstrækning som nu, vilde man i de 4 følgende Finansaar have at udrede af de løbende Indtægter godt 2½ Mill. Kr. aarlig for at tilfredsstille Behovet. Jeg tror ikke, det vilde være nogen heldig eller forudseende Finanspolitik at udsætte sig derfor.

Det er altsaa min Hovedgrund til at maatte modsætte mig det foreliggende Ændringsforslag, at jeg finder det finansielt uforsvarligt. Dernæst maa jeg modsætte mig det, fordi det gaar ud paa, at vi skulle klare hele den vanskelige finansielle Situation, vi ere stede i, udelukkende gennem en Forøgelse af Forbrugsbeskatningen og intet tage gennem den direkte Beskatning. En saadan Fremgangsmaade vilde man ikke kunne følge i noget Land. Der skal heller ikke let kunne paavises Eksempler paa, at man har gjort det. Overalt, hvor man har maattet gaa til en betydelig Forøgelse af Statsindtægterne, har man i vore Dage — som det ogsaa er udviklet af det ærede 9de kongevalgte Medlem — maattet tage en ikke ringe Del af denne Indtægt gennem en direkte Beskatning. Det kan ikke nytte, at man vil skrue Tidens Udvikling tilbage i saa Henseende. Saaledes er Kravet nu en Gang her som andre Steder, og det er begrundet i naturlige og retfærdige Hensyn.

Jeg var før inde paa, hvorledes Regeringen dels har tilvejebragt, dels tænker at tilvejebringe nye Indtægter paa ca. 15,650,000 Kr. Jeg skal nævne Tallene fuldstændig. Forbrugsskatter 8,300,000 Kr., Stempel- og Tinglæsningsgebyrer 2,850,000 Kr., Formue- og Indkomstskat 4,500,000 Kr. Der siges jo nu, at vi i 1908 opgav For-